

[C. J. F. Sven.]

maalet om, hvorledes vi her i Landet skal fastsætte de sociale Udgifters Højde, og hvorledes de enkelte Samfundselementer, herunder Arbejdsiverne, skal bidrage.

Under sin Omtale af de formodede Udgiftsforøgelser, der vilde komme ved Socialreformen, udtalte den højtærede Socialminister, at det var vanskeligt at faa en Rigsdag til at tro paa Nyttens af Udgifter til Lovforanstaltninger af forebyggende Karakter, idet man altid fra den lovgivende Forsamlings Side vil se paa den Udgift, der straks kræves, medens man stiller sig skeptisk overfor de Beparelser, som forventelig senere vil indtræde. Og, sagde den højtærede Minister, man havde ogsaa den Vanskelighed, at Slagordet om, at man ikke havde Raad til at spare den og den Udgift, var blevet lidt for rigeligt anvendt. Heri har den højtærede Minister jo fuldkommen Ret; man er efterhaanden blevet skeptisk overfor denne letkøbte Paastand om, at man ikke har Raad til at spare de forøgede Udgifter.

Under sit Forsøg paa trods Vanskelighederne at overbevise Rigsdagen kom den højtærede Socialminister dernæst ind paa en Række nationaløkonomiske Betragtninger; og selv om jeg ikke er Nationaløkonom af Fag, mener jeg alligevel at maatte fremsætte nogle Modbemærkninger. Den højtærede Socialminister opstillede først og fremmest et nyt nationaløkonomisk Postulat, som vil være i Stand til, tror jeg, at vække en vis Opsigt. Den højtærede Socialminister mindede først om den franske Nationaløkonom Leroy Beaulieu, der i sin Tid advarede mod Indkomstbeskatningens farlige Konsekvenser, saafremt den steg over 12—13 pCt. af Indtægten, og i Mod sætning til denne franske Nationaløkonom og til Professor Cassels parallelt løbende Betragtninger hævdede den højtærede Socialminister saa, at Skatterne som Helhed er værdiskabende, og at Talen om Skatte tryk kun bygger paa en mangelfuld Forstaaelse af Samfundets og Individets Interesser. Jeg tror, at denne Betragtning er overordentlig farlig; men jeg indrømmer, at den stemmer særdeles godt overens med den Retningslinie, Socialdemokratiet følger i sin Skattepolitik; thi Konsekvensen af denne Opfattelse maa jo blive eller burde blive, at det offentlige konfiskerede alle private Indtægter for saaledes at give disse Indtægter en ganske anderledes værdifuld Anvendelse i Statens eller Kommunens Hænder — noget, den højtærede Socialministers Kollega den lige saa højtærede

Finansminister har givet det jævne Udtryk, at Pengene laa bedre i Statens og Kommunens Kasser end hos Borgerne.

Nu forekommer det mig, at der tillige er en Brist i Logikken, mellem denne Betragtning og den, som den højtærede Socialminister senere i sin Tale fremfører, naar han udtaler, at Opsparingen naturligvis kan svækkes ved høje Skatter; thi det er netop vort Standpunkt; det er netop ud fra Frygten for at skade Opsparingen, at vi Konservative er Modstandere af de høje Indkomstskatter og overhovedet af de stadigt voksende offentlige Udgifter. Men jeg er for saa vidt glad for gennem denne Udtalelse at konstatere, at den højtærede Socialminister dog ikke er saa fuldstændig bjergtagen af den moderne radikale Nationaløkonomi, som efter Sigende særlig prædikes af den yderliggaaende engelske Retning. Herhjemme maa det dog vist siges, at alle vore kendte Nationaløkonomer er enige om, at Skattens Højde influerer paa Opsparingen, og da den højtærede Socialminister vist ogsaa nævnte Professor Warmings Navn, maa jeg maaske minde om, at denne ved adskillige Lejligheder har udtalt, at Opsparingen her i Landet efter hans Mening ligger ca. 100 Mill. Kr. aarlig under, hvad den burde være. Og at Tilstanden før Krigen var lige saa gal, gør jo ikke Sagen Spor bedre.

Jeg vil ligeledes gerne minde om — og jeg antager, at den højtærede Socialminister vil give mig Ret heri —, at Indtægts- og Formuefordelingen her i Landet ligefrem kan tages som Billede ikke alene paa Spareevnen, men ogsaa paa den faktiske Opsparing. Bortset fra den erhvervsdrivende Klasse kan de mindre bemidlede overhovedet ikke antages at bidrage til Opsparingen, det er de erhvervsdrivende og de bemidlede, som for den væsentligste Del foretager denne for Samfundets Bestaaen ganske uundværlige Gerning. Men det er netop disse Klasser, der ogsaa rammes ganske fortrinnsvis, naar det offentliges Udgifter og dermed Skatterne stiger over en vis Højde; til sidst risikerer man jo, at der overhovedet ikke bliver noget at tage Skatter af.

I denne Forbindelse skal jeg minde om de Udtalelser, den tidligere tyske Rigsbankdirektør Schacht for nogle Dage siden fremsatte ved et Møde her i Byen. Han advarede mod Statssocialiseringen og herunder Funktionarismen og Understøttelses systemet, der kan føre til, at det hele kører i Staa. Det var en Tysker, der talte om tyske Forhold; men den højtærede